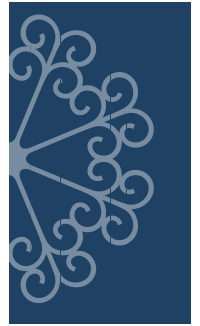

בית מדרש

541

פרשת עקב

זמני כניסת ויציאת השבת

★

☪

ירושלים 18:38 19:50

בני ברק 18:55 19:52

ציריך 20:00 21:10

וינה 19:23 20:41

אנטוורפן 20:17 21:39

פריז 20:21 21:39

לונדון 19:37 20:58

דבר הישיבה

להודות לה' - שזכינו לעסוק בתורה ולהיחשב כשבת לוי

בשיחה לבני הישיבה דרש מרן רה"י הגאון הגדול רבי נתן צבי פינקל: ברוך ה', זכינו אנו בני התורה להיות מן העוסקים בתורה תדיה, אך איננו יודעים להעריך כמו שצריך את המתנה הגדולה שזכינו לה - להימנות בין עוסקי התורה כשבת לוי שאינם משועבדים לצורכי העולם, וכל עסקיהם הם בתורה הקדושה בלבד. אשרינו מה טוב חלקנו ומה נעים גורלנו, שאנו יכולים להיות מחובשי בית המדרש ולהתייגע בתורה. אילו הייתה לנו מעט בינה, היינו צריכים לומר בכל יום הלל, לצאת בשירה ולהודות לה' יתברך על הזכות הגדולה שנפלה בחלקנו. אילו כל בחור או אברך היה עומד ומתבונן באותה טובה גדולה שזכה בה, הרי שליבו היה מתמלא בשמחה עצומה עד אין קץ, וכולו היה מלא בהכרת הטוב להקב"ה על שזכה לך.

פעמים ויש, שהאדם אינו עומד על מעלותיו, וכמה הוא נמנה על האנשים המאושרים בתבל, עד שתועה ונכשל, ואזי יוצא לחפש דרכים אחרות בכדי להימנות בין האנשים המאושרים, אך ייתכן שיעבור זמן רב, עד שיתן אל ליבו שאין בעולם כלל אושר אמיתי, מלבד האושר הצרוף בלימוד התורה, וקיום מצוותיה, ומדוע לא יאמין לדברי דוד המלך (תהילים א, א - ב): "אשרי האיש אשר לא הלך בעצת רשעים וכו' כי אם בתורת ה' חפצו". האדם המאושר ביותר בעולם, הוא האדם ששקוע כולו ביגיעת התורה, וכפי שאנו מתפללים בברכת החודש: "ותתן לנו וכו' חיים שתהא בנו אהבת תורה ויראת שמים" והיינו, משום שלולי חיים של תורה אין חייו נחשבים כחיים.

שיחות רבי נתן צבי - פרשת קרח

"הנה הפשטתם צורת הישיבה, וקלטתם רוח ורצון הישיבה, ובוה עשיתם לכם חבורה לילך בעקבות רוח הישיבה, ובכל מקום שאתם נמצאים לקחתם זאת כאילו להיות עם הישיבה בין כתלי הישיבה" (מרוך המשגיח הגה"צ רבי ירוחם ליבוביץ זצוק"ל ממיר)

מתורת רבותינו

כי הם חיינו - כפשוטו

כי לא על הלחם לבדו יחיה האדם כי על כל מוצא פי ה' יחיה האדם (ח, ג).

של האדם, אלא רק היכי תימצי לקיום החיים, ולפיכך תרגם אונקלוס "מתקיים אנשא", אך משא"כ בסוף הפסוק מדבר במוצא פי ה', ואף שעיקר המכוון בכתוב הוא על המן, אבל לשון "מוצא פי ה'" עולה גם על התורה שהיא דבר ה', ובזה כבר לא מדובר בהיכי תימצי לחיים אלא בגוף החיות עצמה, ולכך תרגם כאן אונקלוס "חיי אנשא".

משלחן רבי אליהו ברוך (עמ' ר"פ)

ארי לא על לחמא בלחודוהי מתקיים אנשא, ארי על כל אפקות מימרא דה' חיי אנשא. (תרגום אונקלוס, לפי גרסת חומשים מדויקים).
ויש לתמוה, שאל מורינו הגאון רבי אליהו ברוך פינקל זצ"ל, מדוע שינה התרגום בין מילת "יחיה" שבתחילת הפסוק שתרגמה "יתקיים", לאותה מילה עצמה שבסוף הפסוק המתורגמת "חיי"?

וביאה, דתחילת הפסוק מדובר בלחם, ולא שייך בזה לשון חיי, שהרי אין זה חיותו האמיתית

לקח מאלף מ'חדר האוכל...

ואכלת ושבעת וגו' (ח, ז).

התעופפו הצלחות, הסתדרו הכוסות, והתמקמו הסכינים והמזלגות?! - הלא שיגעון לחשוב כן, ודאי שמישהו סידרם.

ולחשוב שלא זו בלבד שהסתדרו מעצמם, אלא גם יצרו את עצמם? - שטות מוחלטת!

ולחשוב כך לא על כמה כוסות וצלחות, אלא עולם עולם ומלואו?!

הלא גם בלא לראותם, יודעים אנו שיש עובדי מטבח מסורים המסדרים בכל יום את הכלים. ואיך לא נדע שיש בורא לעולם, שיצר עולם ומלואו!...

אוצרות רבינו יחזקאל (אמונה כב)

שח הגאון רבי חיים קלופט שליט"א: א' חדרי בישיבה היה מעל חדר האוכל. לפניו היה שבל שהוביל לבית המדרש. ובכל יום, באותה שעה, היה המשגיח הגה"צ רבי יחזקאל לוינשטיין פוסע בו מדודות לחדרו, בלא להסתכל ימין ושמאל. והנה, הבחנתי שבלכתי עצה, הסתכל לעבר חדר האוכל, והמשיך. תמהתי, ועקבת, וראיתי שהדבר חוזר ונשנה.

כעובר כמה ימים, אמר בשיחתו: "הנה, עוברים ליד 'בית התבשיל', חדר האוכל. רואים שהשולחנות ערוכים, הצלחות מסודרות, הכוסות לפניהם, המזלגות והסכינים מהצדדים -

היעלה על הדעת שזה נעשה מעצמו?! מאיליהן

תכלית האכילה בשביל ברכת המזון

ואכלת ושבעת וברכת וגו' (ח, ז).

לברך, אלא האכילה עצמה היא בשביל ברכת המזון, שכן אם מהאכילה יוצאת כל ההכרה האמורה בברכת המזון להכיר חסדי המקום, "ובטובו הגדול תמיד לא חסר לנו", וצריך לומר בטובו ולא מטובו (ברכות נ:), שאם יאמר האדם "מטובו" לא יהיה די בכך, אלא "בטובו" שהוא בלי שיעור ובלי תכלית, הטוב כי לא כלו רחמיו

מרן המשגיח הגה"צ רבי ירוחם ליבוביץ זצ"ל השמיע במסוריו הטובים הערה נפלאה וכוללת במהות וענין ברכת המזון, הנה מורגלים אנו לומר שכאשר אוכלים צריכים לברך, אולם אם יברך האדם פעם אחת ככוונה ברכת המזון כהוגן וכתיקונה, יראה מיד ויכיר את האמת כי הדברים הם להיפך ממשבתנו, לא שכשאוכלים צריכים

מתורת רבותינו

הכרה זו בחסדי המקום שהם בלי סוף יוצאת לאדם מן הכזית פת שאוכל, עלינו להבין שתכלית האכילה היא בשביל ברכת המזון, ולא להיפך. ההנחה שברכת המזון היא בשביל האכילה, והמחשבה כי כשאוכלים אז צריכים לברך, היא הפיכת קערה על פיה, השקפה זאת מעמידה

את האדם וצרכיו ותאוותיו ורצונותיו במרכז, הכל בשבילי, עד שהבורא כביכול גם כן בשבילי, לא ריח ניחוח לה' אלא ריח ניחוח לי, מבהיל מאד כשמתרגלים בהנחות כאלו שברכת המזון היא בשביל האכילה ומחשבות דומות כיו"ב, לאחר מכן כאשר מגיעים לדברי רבינו יונה בשערי

תשובה (שער ג' אות קמ"ג) "היצורים כולם לא נבראו אלא לכבוד ה'", לא מבינים בזה פשוט, אבל אם חיים בהנחות האמתיות לקחת את הבנת הדברים כמו שהם אזי הכל פשוט בתכלית הפשטות, ומכירים שהכל אינו אלא ריח ניחוח לה' **דעת חכמה ומוסר** (ח"ב מאמר י"ז, עמ' מ"ד)

בעל 'שכל הישר' הוא, מי שאינו דואג 'דאגת המחיר'

וזכרת את ה' אלקיך כי הוא הנותן לך כח לעשות חיל וגו' (ח, יח).

המשגיח הגה"צ רבי יחזקאל לוינשטיין היה מזכיר דברי גמרא (סוטה מח): כל מי שיש לו פת בסלו ואומר מה אוכל למחא, אינו אלא מקטני אמונה. והוסיף: מי שיש לו מה יאכל היום ואינו דואג דאגת מחו, אינו נחשב לבעל המדריגה,

אלא לבעל שכל ישר – משל למה הדבר דומה, לאדם שבירר ושמע שהרכבת יוצאת בשעה עשר הקדים והגיע בשעה תשע ונחרד לראות שהרכבת אינה ממתינה לו

ברציף...

שוטה שבעולם, למה תמתין שעה בחינם. בעשר תגיע, תאסוף אותך ותביאך למחוז חפצך...

אוצרות רבינו יחזקאל (אמונה נט)

אזהרת "כוחי ועוצם ידי" - אפילו ברוחניות

ואמרת בלבבך כוחי ועוצם ידי עשה לי את החיל הזה, וזכרת את ה' אלקיך כי הוא הנותן לך כח לעשות חיל (ח, יז).

שח מרן ראש הישיבה שה"ת הגר"ח שמואלכיץ זצ"ל, כי אין על האדם לחשוב חשבונות של תכלית המעשים, אל לו לשאוף רק אל המטרה אלא צריך הוא לעשות את המוטל עליו, ואילו התכלית היא ביד הקב"ה לבדו. כי מי שסבור שהוא בעצמו פועל ומשיג את התכלית על ידי

מעשיו, הרי הוא כאומר "כוחי ועוצם ידי עשה לי את החיל הזה", ואסור לאדם לומר כן לא רק בעסקי חומר וגשם, אלא אף בענינים של רוחניות ואפילו בתורה עצמה רואים אנו שאין השתדלותו של האדם מועילה כלום לתוצאה בסוף, וכן אמרו חז"ל (מגילה ו, ב) "גיעת ומצאת תאמין", דהיינו

שצריך האדם להתייגע בתורה, אבל אף לאחר כל היגיעה אין השגתו אלא בבחינת מציאה שבאה בהיסח הדעת, ושכר הוא שיזכו לאדם מן השמים כתמורה על יגיעתו.

שיחות מוסר (עמ' ק"א)

מבאר רבותינו

ברכת המזון במשנת הגה"צ המשגיח זצ"ל ואכלת ושבעת וברכת (ח, י).

שח הגה"צ המשגיח הגר"י לוינשטיין: נראה איך אנו מברכים ברכת המזון, שאנו אומרים מלים במרוצה ללא מחשבה והתבוננות. ובודאי שאין לזה קשר למצוה הנדרשת מאתנו. ורק כאשר יתבונן ויוציא הדברים מפיו מתוך התבוננות בכל דבור היוצא מפיו יקנה לעצמו הרגשת מתקנות בדברים הנאמרים ויקבל בהם טעם.

והענין, שהכלל הראשון בדרכי העבודה הוא, שללא יגיעה עצמית אין מאומה, וכמו שכתב רבינו יונה (אבות פ"ה, מ"ב) בשם חכמי המוסר, כי "השכל מתנה, והמוסר [מלשון יסורים ויגיעה] קנין". כמאמרם (קידושין לב): על הכתוב: "כי אם בתורת ה' חפצו ובתורתו יגה יומם ולילה" (תהלים א, ב), שבתחילה היא "תורת ה'", בגדר מתנה, ולבסוף, לאחר שיגע בה, נעשית "תורתו" הקנויה לו.

וכתב הרמח"ל (דרך עץ חיים) שלפיכך נמשלה התורה לאש (ירמיה כג, כט), שבתחילה היא כגחלת כבויה שזיק עמום כנוס בתוכה, וכשנפחים בה משתלהבת שלהבת מרובת גוונים. והנפוח מתוכו נופח, ובעמלו הופך את הגחלת הכבויה לשלהבות אור וחום. וזהו "אם אין אני לי מי לי" (אבות פ"א מ"ד), אם לא נעמול בתורה ובתפילה ובמצוות, ישארו חלילה כבויות ועמומות!

בענין זה מסופר על הגה"צ המשגיח רבי יחזקאל לוינשטיין זצ"ל, שהיה מברך ברכת המזון באימה ויראה ובקול תודה, ואשרי מי ששמע ברכתו. וכן את שאר הברכות היה מברך במתינות ובכוונה נפלאה והיו ברכותיו משאירות על שומעיהן רושם של אמונה. היה אומה, שאחת הדרכים להשגת האמונה היא הכוונה בברכת הנהנין,

כאשר מתבוננים לפני הברכה שהמזון שייך לה, וכמו שאמרו חז"ל שהנהנה בלא ברכה כאילו גוזל את ה' וכנסת ישראל, וע"י הברכה ניתנת לנו רשות להנות מעולמו של הקב"ה.

היה לובש את הכובע העליון לפני כל ברכה, ואפילו לפני ברכה קצרה. גם בימיו האחרונים כשהחולשה גברה עליו מאד לא הניח מנהגו זה. מקורביו סיפרו שגם את הברכה האחרונה בחייו, הוא בירך עם הכובע העליון. היה זה כשהרופא הוזעק למיטתו זמן קצר לפני פטירתו, הרופא יעץ שיתנו לו לשתות כדי שירווח לו, אז רמז המשגיח להביא לו את הכובע העליון כי הדיבור היה קשה לו, וכשחבש את הכובע העליון התאמץ בברכתו, והשכל - היתה זו כאמור הברכה האחרונה בחייו.

אור יחזקאל (תורה ודעת כג) **מורשת אבות**

הגאון אליעזר זאב פערלאו זצ"ל

בעל אמרי אליעזר

ט"ו תמוז תשס"ו | ח"י שנה לפטירתו

בכחוט השערה, והקב"ה ברוב חסדיו ריחם עלי, ולא נתנני להיות טרף בשיני החיות הרעות האלו, ופדה נפשי ממעונות אריות ומהררי נמרים, כמו שאמר המשורר כי חלצת נפשי ממות ואת עיני מן דמעה ואת רגלי מדחי, ובעזר ה' התחברתי עם כל בני הישיבה, וע"י נסים גמורים נצלו כל בני הישיבה מסכנת אש המלחמה והגיעו לארצות הברית.

כתב "יורה יורה" -

"ידין ידין" ממרן ראש הישיבה

בשנת תשכ"ב זכה להתעטר בכתב סמיכה לרבנות ממרן רה"י הגה"ח רבי אליעזר יהודה פינקל זצ"ל כשהוא מעטרו בתואר "יורה יורה" - "ידין ידין", ומפליג בשבח בעת שלמד בישיבה, וכה כתב

הנני להודיע בשער בת רבים על כבוד ידידי הרב הג' החו"ב בחדרי תורה יראת ה' אוצרו כש"ת מוהר"ר אליעזר פערלאו שליט"א, אשר למד בישיבתנו כמה שנים במי, ועלה וגדל במעלות התורה בחריפות ובקיאיות בש"ס ופוסקים, והעלה חידושים נעימים ויקרים ממצולות ים התלמוד, ומאז ועד עכשו נתעלה מעלה מעלה בכל המובנים, אהוב על הכל ורצוי לכל יודעיו ומכיריו במדותיו התרומיות ונועם הליכותיו. גם שבילי דהוראה נהירין לו להתחקות על שרשי ההלכה ולאסוקי שמעתתא אליבא דהלכתא, והנהו כאחד הרבנים המובהקים.

לזאת אמרתי לעטרהו בסמיכת חכמים "יורה יורה" - "ידין ידין", ויכהן פאר בקהלה היותר נכבדה בישראל. והעדה אשר תבחר בו לשומו אלוף לראשה תשבע ממנו רוב עונג ונחת, ותהנה ממנו עצה ותושי' והוא ינהל את עדתו על מבועי התורה והיראה בהשכל ודעת בצדק ומישרים, ולרגלו תבורך קרת כמאמרם ז"ל תיכף לת"ח ברכה, ויה"ר כי יכונן ה' אשוריו וירום קרנו בין רועי ישראל.

הכו"ח למען כבוד התורה וגדולה

ספרו "אמרי אליעזר"

בשנת תשמ"ב הוציא ספרו על הש"ס "אמרי אליעזר", ונצטט קטעים נבחרים ממה שנכתב בקובץ התורני 'הפרדס' על ספרו הנפלא:

הפתעה נעימה ביותר היא הופעת ספרו רב הכמות וגדול האיכות של אחד מגדולי ישיבת מיר, לשעבר, הרב הגאון ר' אליעזר פרלוב שליט"א, שלמרות טרדותיו הרבות, הוא מתפנה יום יום ללימוד תורה בעיון ובעמקות כאשר מעיד עליו כל חידוש וחידוש שבספרו.

לאדם דעת השתדלתי להציע לפני חברי ולפני הרבה חכמים בחבורה, והייתי עסוק בעניני קדושים ומועד וטהרות, והרבה חידושים שהיו לי בסדר נזיקין ונשים שחידשתי בימי חורפי הזנחתי, והש"ת יעזור לי בשאר חידושי להוציאן לאור ומחמת טרדות וטורח עול הפרנסה לפרנס בני ביתי היה עיקר עסקי בתורה בלילה וגם ביום, ולא שכב לבי בלילה מלהגות ביגיעה ועמל בענינים שונים שבש"ס, ואקוה להש"ת שחיבורי שנעשה ביגיעה ועמלה של תורה ימצא חן לפני הלומדים ות"ח וימצאו בו חפץ לעיין בו.

ומספר המחבר: "ועלי להזכיר את מרן הגאון רבי אליעזר יהודה פינקל ר"י מיר, והייתי רגיל לבוא לביתו ולהשתעשע עמו בחידושי תורה שהצעתי לפניו, וקרבני וזרני תמיד לבוא

רבי אליעזר זאב נולד בעיר כאמסק לאביו רבי אהרן פערלאו שנפטר בדמי ימיו. זלמו מרת פייגל בת רבי אליעזר שיוחסו ממשפחת אחות הגר"א ז"ל מקסוב, ואפילו בהיותה אלמנה, עודדה אותו לגלות וללמוד תורה בישיבות הק', ונהרגה על קידוש ה' בעת השואה הנוראה ה"ד.

גיל בר מצוה נדד ללמוד בישיבות שונות, ובגיל צעיר הגיע לישיבת מיר, וכפי שמספר בהקדמה לספרו "אמרי אליעזר":

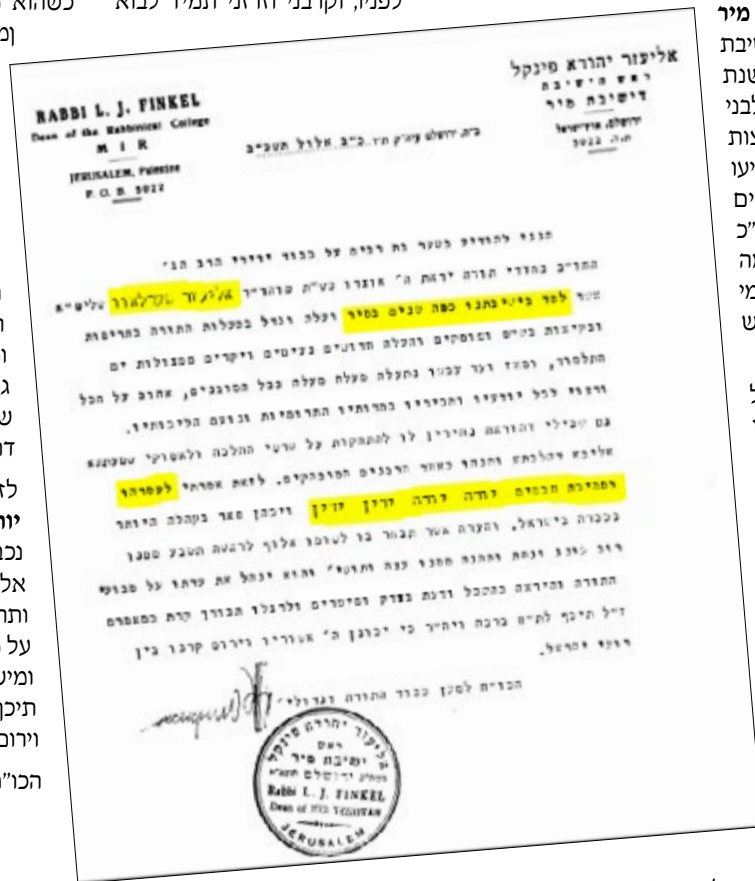
ומה אשיב לה' כל תגמולוהי עלי, שזיכני ללמוד ולעסוק ולהגות בתורתו הקדושה, וכשהייתי בגיל י"ג שנה עזבתי את בית אמי הצדקנית ע"ה, ללכת וללמוד בישיבות שונות, ובעוד צעיר בשנים זכיתי להגיע ולהסתופף בישיבת מיר (פולין), ולמדתי כמה שנים בישיבת מיר, עד שפרצה המלחמה בשנת תרצ"ט, והרבה נסים איתרחשו לבני הישיבה עד שהגיעו פה לארצות הברית, ומתחילת המלחמה הגיעו למדינת ליטא, ואח"כ ע"י נסים גמורים הגיעו למדינת יאפאן, ואח"כ למדינת סין, וכשנגמרה המלחמה הגענו משם לארצות הברית ברחמי הש"ת על בני תורה המוצלים מאש המלחמה.

וקשה לכתוב ולתאר האסון הגדול והחורבן הנורא אשר קרה לעמנו בזור האומלל הזה, בערך יותר משש מליוני נפש מישראל שנהרגו ונשמדו באכזריות נוראה מהחיה הרעה הטורפת הנאצים ימ"ש, ומי יוכל לספר גדול אכזריותן שהם ירודים מן החיות, והחורבן הנורא הזה לא פגע רק בגוף בלבד אלא חורבן והריסה בתוך תוכו של נשמת ישראל, שגם אלו שזכו להשאר בחיים פקרו ונעשו מומרים וכופרים בעיקר לגמרי, ובכלל אחר חורבן כזה התמוטטה האמונה וגם

בהמאמינים התרופפה ומתגעגעת בלי יסוד (ועיי"ש שמאריך ע"פ דברי התוס' יו"ט ועוד)...

ואחזור לעניני הקדום שהתחלתי, כשבאתי לארצות הברית הייתי איש בדד ונעזב, מטולטל ממקום למקום ולא היה לי מנוחה, עד שעזרני הש"ת להכנס בבית חותני הרה"ג המוכתר במדותיו הטובות ונימוסים טובים הרב ר' שמעי' וויזנער ז"ל נין וכנכד להפרי צדיק זצ"ל.

וקבע לי מקום בבית המדרש שלו, שאוכל ללמוד וללמד תורה ברבים, ומחדושי שחנני הש"ת החונן

לביתו להציע לפניו חידושי, והיה לי תועלת גדולה בחיזוק השקידה לחדש יותר ויותר."

וכמו כן למרן המשגיח דישיבת מיר הגה"צ ר' ירוחם לוואויץ זצ"ל. וכמו"כ למרן המשגיח הגה"צ ר' יחזקאל לעווינשטיין זצ"ל וקבלתי השפעה רוחנית מהם בחיזוק התורה לפי יכולתי והשגתי.

ושוב מסיים המחבר מעין הפתיחה, על גדול הניסים: "והרבה נסים איתרחשו לי בדרך, והייתה סכנה לעבור הגבולין והצלתי הייתה שקולה בכף מאזנים מש

< הרב ר' אליעזר פרלוב הוא יחיד ומיוחד וכל מעשיו בהסתר ובצנעה מופתית. יושב הוא באהלה של תורה ואינו פוסק פומיה מגירסא מיום שדרך על אדמת אמריקה, לפנינו מערכות שלמות שבהם הוא משלב מדברי ראשונים ואחרונים יחד עם חקירות מבית מדרשה של בריסק. לפעמים הוא מעיר הערה מעורר את לב המעיין, נותן ונושא בענין, דש ודש בה אולם הוא משאיר את הדברים לעיונו של הלומד שימשיך לעסוק ולפתור את הקושיות שלא באו על הסברם הסופי.

הספר כולו - על שני חלקיו - המכיל יותר ממאה וחמשים סימנים, הוא פרי שיטת ליטא הבנוי על הבנה חודרת ועיון מעמיק, וחילוקים ישיבתיים מבבצאים ועולים מכל הערה והערה, גדולה או קטנה, בד' מסכתות שהוא נושא ונותן בהן.

הגאון המחבר איש נועם המידות ואיש חמודות - זיכה אותנו בספר ישיבתי, בחיבור מרשים שהרבה ענינים מסובכים נידונים בו, וכפי האמור, יחד עם הגדלות המתבטאות בהרבה מחידושו, מבבצאת ועולה ההבנה המיוחדת שיש בה רעננות של בריסק המאירים באור מיוחד מאירות עינים.

על גדלותו של המחבר אין מן הצורך להרבות בדברים. ספר זה המונח לפנינו מעיד על גדלותו, למדנותו בתורה. כל פרק ופרק שבספרו משמש בבואה של המחבר והמשקף את קומתו התורתית.

ישרות הגיונית והבנה חודרת הם הקווים העיקרים המאפיינים את תוכן הספד המשתרע על יותר מארבע

מאות דפים, והדנים בכמה וכמה מקצועות הש"ס שבסדר מועד וקדשים.

חותם ישיבתי - הגישה והדרך - מטביע את כל הספר מראשו ועד סופו. הענינים מוסברים באופן קל ונקלטים אחרי האזנה הדרושה.

הופעת הספר "אמרי אליעזר" נתקבלה בהד גדול בעולם הישיבתי ורבים בודאי יכניסו את הבושם הזה לתוך ביתם וימצאו בו ברכה רבה.

ישיבת מיר העתיקה גידלה תלמידי חכמים גדולים והרב פרלוב שליט"א משייך לאותה להקה הממשיכה גם כאן, על אדמת אמריקה, במשימתה הקדושה, ומכניסה תורה במונח העילאי בקרב עם ישראל.

מחברנו, אישיות תורנית מובהקת, מצטיין במידת הצניעות, הוא נחבא אל הכלים, לא רב ולא דיין, לא ר"מ ולא ראש ישיבה, אלא שהוא יושב אוהל ולן בעומקה של הלכה כפשוטו וכמשמעו והוא שוקד לעשות ציצים ופרחים לתורה.

בודאי מי שיעיין בספרו יחזיק טובה להמחבר הדגול ויחד עם זה ירחוש תפלה שהמחבר יזכה עוד רבות בשנים להנות את הציבור הלומדים באוצר תורתו. (ע"כ מדברי הקובץ)

לימים, עלה רבי אליעזר זאב לכהן כרב דקהל חברת גאולה וישועה בני יארק, ונפטר בשיבה טובה בשנת תשס"ו ומנו"כ בהר הזיתים, כשהוא מניח אחריו

דורות ישרים מבורכים.

וכה נחקק על גבי מצבתו:

פ"נ אדוננו אבינו היקר מורנו... אוד מוצל מאש שריד מדור הישן מח"ס "אמרי אליעזר" על הש"ס ועה"ת הרב הגאון רבי אליעזר זאב בן ר' אהרן פערלאו זצ"ל רב דחברת גאולה וישועה בנוא יארק מוטיקי תלמידי **ישיבת מיר הק' בפולין ובגלות שנחאי**, אשר בטל ימיו לאילנא רברבא איתעביד ללון כל ימיו בעומקה של הלכה יראתו הטהורה ויגיעתו בתורה במסירות נפש, עבודתו שבלב שפך בכוונה עצומה, זך משנתו ש"ס עם ראשונים, רבים וגדולים לאורו התחממו זיו החכמה ושמחת התורה על פניו, אהבת הבריות ורדיפת השלום היו בלבו, בסבר פנים יפות כיבד כל אדם זה הספר תולדות אדם דגול איש המוסר מוכתר בחן הענוה והנעימות, לא פסק פומי מגירסא עשה תורתו קבע ורק מיגיעת כפיו נהנה, מלאכת ארעי גרידא ועד יום אחרון לא נס ליחו, מסור הי' לביתו ולב"ב בלב ובנפש, וזכה להניח אחריו דורות ישרים הנוסעים והולכים לאורו, נלב"ע בשיבה טובה, ט"ז תמוז תשס"ו לפ"ק. תנצב"ה.

מקורות: הקדמה לספרו "אמרי אליעזר"; קובץ תורני הפרדס (יו"ל בשנת תשמ"ג כרך נ"ז).

אי"ה נשתדל להביא מידי שבוע מכתב מגדולי רבותינו
לבית מיר בעניני הזמן או הפרשה.

מכתבי רבותינו

**לקבוע לפחות ארבע שעות ביום ללימוד בין הזמנים
לכן אנו פונים בבקשה גדולה מכל בני הישיבות הי"ו, שכל אחד ואחד יתחזק
הלימוד התוה"ק בימים אלו (ימי בין הזמנים) במיוחד, ולקבוע לפחות ארבע
שעות ביום ללימוד התורה הקדושה."**

מכתב מכ"ח תמוז שנת תשל"ב ממרן שה"ת רה"י רבי חיים שמואלביץ זצ"ל (כשאליו הצטרפו
מרן הגרא"מ שך, מרן הסטייפלער, וראש ישיבת חברון הגאון רבי משה חברוני ופוסק הדור
הגרש"ז אויערבאך) לרגל ימי "בין הזמנים":

לכן אנו פונים בבקשה גדולה מכל בני הישיבות הי"ו, שכל אחד ואחד יתחזק הלימוד התוה"ק בימים אלו במיוחד, ולקבוע לפחות ארבע שעות ביום ללימוד התורה הקדושה. ובזכות זה יעזרנו השי"ת ע"ד כבוד שמו ונזכה בביאת גואל צדק בב"א, הכו"ח יושבי לסדר אלו הדברים כ"ח לחודש תמוז תשל"ב לפ"ק.

"אנו פונים בזה בבקשה גדולה לכל בני הישיבות שליט"א בארצנו הקדושה תונב"א".
הואיל ומתקרבים ימי בין הזמנים ומצב לימוד התורה הק' בימים אלו מתרופף עד למאוד בעוונתינו הרבים, ומגיעים לפעמים הדברים עד כדי חילול השם, אשר גם בימים כתקונם זקוקים לחיזוק גדול בזה ובפרט בזמנינו אנו שעומדים בתקופה סוערת אשר רוחות רעות וקטב מרירי שולט.